

alszik. Akkor óvatosan átteszem a fekete nejlonzsákba.” „Fekete nejlonzsákba!”
„A felmosóállványon lóg, az Elmúlás tartja a kezem alá, aki a munkatársam és a Pormacska gazdája. Holnap majd megint kiengedi a folyosóra, sőt százötven év múlva is, hogy lomhán hemperegjen a huzatban matuzsálemkorú unokáim bokájánál, amíg jön valaki, aki hajlandó vele játszani.”

Kántor Zsolt

HERTA MÜLLER ÉS A NOBEL-DÍJ

Fogadjunk, hogy ide is eljöttek. Az a bajszos, köpcös, természetellenesen kopasz férfi. Ott ült két sorral hátrébb, a repülőgépen is. Most meg a második sorból fényképez. Kilóg a tömegből, román öltönye van, szürke zakó, barna ing (jellemző), koszos fehér nyakkendő, félrecsúsza. Karikás a szeme, egy forradás van a bal halántékán, valamelyik hadgyakorlat során szedte össze, lehet az idegenlégióból is ilyet beszerezni. Amikor átvettem a Nobel-díjat, meg se rezsent. Az csak természetes, hogy nem tapsolt. De becsukta a szemét, aludt? Nem háborodok föl, csak rögzítem a naplómban, ez az alak nem azért jött, hogy ünnepeljen engem. Meg is kérdeztem a vendéglátóimat, miért nem látom azt az urat a fogadáson, aki olyan morc volt, és úgy nézett ki, mint egy szekus. Egyszerűen nem tudták, hogyan jutott be, de orosz akcentussal beszélt a svéd nyelvet. Tehát KGB. Mondom, és mintha kézigránátot hajítanék az elegáns milióbe, egy vérmes hostess rám pirít. Üldözési mánia vagy csak irónia? Tulajdonképpen egyre megy. Néha jobb, ha lemondunk a valóság kiderítéséről, és megmarad a virtuális látszat. Mely szerint biztonságban vagyunk ebben a közegben, és nem fenyeget semmi observer. Csak eseti trauma. Mondom, és mindenki bólogat, a kulturális attasé

azonban kimegy rögtön, és felhív valakit.
Amikor visszajön, félrevon. Lehet, hogy igaza van.
Író. Az úriember már repülőgépre szállt Líbia felé.
Majd az esti – szűkebb körű – bulin ecseteli
a teóriáját. Ezek még mindig arra várnak,
hogy bedől az unió. Az már megtörtént.
Jegyzem meg. Ja, akkor a demokrácia. Az is kampec.
Vágom rá. Akkor az igazság. Hát igen,
adom meg magam. Az még hátravan.

k.kabai lóránt

HÓVIHAR

„az a hülye nem kellett fel.”
(vlagyimir szorokin)

nem szabad feladni az
elveinket. *nadine már
berlinben él.* nem mu-
száj leereszkedni a kü-

szöb alá, *ott nincs hó,*
és kényszerű lépéseket
tenni, *nyirkos, esős idő
van,* mint a sakkban.

*nem fagy be a wannsee
vize,* nem kell kénysze-
rek közt élni, *egész té-
len úszkálnak benne a*

kacsák és a hattyúk. épp
elég a hivatali álarc.
*ostobán váltunk el egy-
mástól,* az élet mindig

kínál választási lehetősé-
geket. *amint haza-
érek, feltétlen írok neki,*
és választhatod azt,